

hvorefter de to Parter sikrede hinanden Mestbegunstigelse med Hensyn til Told, indtil der kunde afsluttes en helt ny Traktat. Disse Forsøg strandede dog paa den spanske Regerings bestemte Vægring ved at slutte Toldaftaler, som skulde gælde udover det Tidspunkt, hvor Toldlovsrevisionen var ført til Ende og den endelige Toldtarif traadt i Kraft. Desuden vilde Spanien — ifølge en Erklæring fra den spanske Finansminister — i Fremtiden ikke afslutte Mestbegunstigelsesaftaler med Hensyn til Told, men kun Tariftraktater, altsaa Traktater, som fastlagde Toldsatserne for de forskellige Varearter i Omsætningen mellem Spanien og det fremmede Land. Under disse Omstændigheder enedes man om foreløbig at forlænge Konventionen af 1893 for 3 Maaneder, d. v. s. til d. 20. Juni 1921.

Imidlertid traadte en provisorisk spansk Toldtarif i Kraft d. 17. Maj 1921. Tarifen indeholdt ligesom de foregaaende spanske Toldtarifer en Maximal- og en Minimaltarif. Det fremhævedes i Motiverne til den nye Tarif, som stærkt forhøjede de gældende Toldsatser, at det var nødvendigt at komme helt bort fra Mestbegunstigelsesprincippet, og den spanske Regering nægtede i Overensstemmelse hermed at forlænge sine opsagte Traktater med Udlandet yderligere, men tilbød i Stedet at afslutte foreløbige Aftaler, gaaende ud paa, at Medkontrahentens Varer skulde tildes behandles efter den spanske Minimaltarif, mod at spanske Varer ved Indførsel til det andet Land skulde fortolde efter dettes laveste Toldtarif, hvilket var ensbetydende med Mestbegunstigelse. Varer fra Lande, der ikke havde en saadan Aftale, vilde blive fortoldet efter Tarifens Maximalsatser, der for de allerfleste Varers Vedkommende var saa høje, at de vilde umuliggøre enhver Export til Spanien. Da den danske Regering ikke vilde udsætte sig for en saadan Situation, akcepterede den — ligesom iøvrigt andre Landes Regeringer — det spanske Forslag. Denne Aftale af 20. Juni 1921 gjaldt oprindeligt for 1 Maaned, men blev senere forlænget for 2 Maaneder og derefter gjort løbende med 1 Maanedes Opsigelsesfrist. Samtidig aftaltes det, at de Bestemmelser i Konventionen af 1893, som ikke angik Toldtariferne, indtil videre skulde forblive i Kraft.

Da den nye — definitive — spanske Toldtarif i Slutningen af 1921 nærmede sig sin Fuldendelse, opsagde den spanske Regering ved en Note af 19. December 1921 det gældende Arrangement til Ophør den 19. i den følgende Maaned, men erklæ-

rede sig dog samtidig beredt til at forlænge det blot med den Ændring, at danske Varer fremtidig skulde fortolde efter den til enhver Tid gældende spanske Toldtarifs Minimalsatser og ikke, saaledes som fastsat i Arrangementet af 20. Juni 1921 Minimalsatserne i Tarifen af Maj s. A.

Denne nye Aftale tilvejebragtes ved en Noteveksling af 7. Januar 1922, som skulde vedblive at gælde, indtil den blev opsagt med 3 Maaneders Varsel. Ordningen eksisterer endnu, og Forholdet er altsaa det, at samtlige Bestemmelser i Konventionen af 1893, der ikke omhandler Toldtariferne, stadig er i Kraft, samt at danske Varer i Spanien fortolde efter Minimaltarifen i den til enhver Tid gældende spanske Toldtarif, medens spanske Varer her i Landet nyder Mestbegunstigelsesbehandling.

Det vil af foranstaaende fremgaa, at Spørgsmaalet om en Nyordning af Danmarks Handels- og Skibsfartsforbindelse med Spanien opstod derved, at Spanien efter Krigen ønskede at foretage en Omlægning af sin Told- og Traktatpolitik. En kort Redegørelse for de i denne Henseende fulgte Retningslinier turde være nødvendig til Forstaaelse af de Vilkaar, hvorunder de dansk-spanske Traktatforhandlinger har fundet Sted og nyttigt til Vurdering af det nu foreliggende Resultat.

Allerede den før Krigen gældende spanske Toldtarif, der byggede paa Dobbeltarifsystemet, var i udpræget Grad protektionistisk, og ved Krigens Slutning gik man i Gang med Forarbejderne til en almindelig Toldrevision med det Formaal at forhøje Beskyttelsen navnlig for den under Krigen stærkt udviklede spanske Industri. Kravet om forøget Industribeskyttelse gjorde sig saa meget stærkere gældende, som der efter Fredsslutningen paaførtes spansk Industri en stærk Konkurrence fra Lande med lav Valuta, og den ovennævnte provisoriske Toldtarif af Maj 1921, der medførte en væsentlig Toldforhøjelse, fremkom da ogsaa paa et Tidspunkt, hvor Valutaforholdene i særlig Grad begunstigede Vareindførslen fra Tyskland og Frankrig m. fl. Den i Februar 1922 ikrafttraadte definitive Toldtarif betød en Videreførelse af de Principper, der laa til Grund for Tarifen af 1921. Den indførte desuden en stærkere Specificering og endnu større Beskyttelse. Navnlig forhøjedes Maximalsatserne, saaledes at de gennemgaaende udgør 3 Gange Minimal-satserne.

Den almindelige Tarifrevision havde